

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΚΑΘΗΡΗΝ ΓΚΡΗΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΛΕΩΦΟΡΟ ΤΟΥ ΜΠΩΣΑΝ

Η ΤΑΝ τὸ τελευταῖο σπίτι τῆς λεωφόρου πού διέσχισε τὸ Μπώσαν. Τὴν ἡμέρα φαινότανε πρῶσαχαρο, μὰ τὰ μικρά του παράθυρα τοῦ ἔδιναν, μόλις νύχτωγε μιά ὄψι ἀπελπισμένη. παρ' ὄλο τὸ κόκκινο φῶς τοῦ προθαλάμου πού ἔλαμπε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κλῆμα τὸ ὁποῖο πλαισίωνε τὴν πόρτα.

Ὁ Νέντ Σίβερς, παντρεμένος πρὸ ἔξη μηνῶν, κατοικοῦσε ἐκεῖ μὲ τὴν νεαρή του γυναῖκα. Καθὼς ἦταν ἕνας νέος πού εἶχε πολλές δουλειές κι' ἀγαποῦσε πολὺ τὶς διασκεδάσεις, περνοῦσαν πολλές βραδυές κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ὠραία Λέττυ Σίβερς ἔμενε μόνη τῆς σχεδὸν ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, παραμονὴ Χριστουγέννων, περιμένε τὸν σύζυγό της νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά: "Ὅχι μόνο γιατί ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων, ἀλλὰ καὶ γιατί, σὰν ταμίας ἐνὸς μεγάλου ἐργοστασίου πού ἦταν, εἶχε φέρεῖ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη τ' ἀναγκαῖα χρήματα γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν ἐργατῶν καὶ δὲν τὴν ἄφηνε ποτὲ μόνη ὅταν ὑπῆρχε στὸ σπίτι ἕνα ποσὸν τόσο μεγάλο.

Μὰ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού τοῦ ἔρριξε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅταν ὁ Νέντ φάνηκε στὴ λεωφόρο, κατάλαθε ὅτι κατὰ ἀπρόοπτο συνέβαινε κι' ὅτι θὰ περνοῦσε πάλι μόνη τῆς τῆς βραδυᾶς της. "Ἐτρεξε βιαστικὰ νὰ τὸν προῦπαντήσῃ.

— "ὦ! Νέντ, φώναξε, πόσο ἀπασχολημένος φαίνεσαι! Μαντεύω ὅτι ἔρχεσαι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φᾶς βιαστικά... Μὰ εἶν' ἀδύνατο νὰ μ' ἀφήσης τέτοια βραδυά. Ἐδῶσα ἀδειὰ στὴν Τέννι (τὴ μοναδική τους ὑπηρετριά) καὶ δὲν θέλω νὰ μείνω μόνη μ' αὐτά.

Καὶ ἔδειξε τὸ μικρὸ σάκκο πού κρατοῦσε ὁ σύζυγός της καὶ πού ἤξερε πῶς ἦταν γεμάτος τραπεζογραμμάτια.

— Λυπᾶμαι πολὺ, τῆς ἀπάντησε, μὰ πρέπει νὰ πάω ἀπόψε κιόλας ἔφιππος στὸ Φαίρμπανκς. Ὁ κ. Πίερσον μὲ διέταξε νὰ πάω ἐκεῖ γιὰ νὰ κλείσω μιά δουλειά. Θὰ ἔχανα τὴ θέσι μου, ἂν τὴν παραμελοῦσα. Ἐξ ἄλλου κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Χάσμπρουκ καὶ τὸν Σίφφερν δὲν ξέρει ὅτι τὰ χρήματα βρίσκονται ἐδῶ.

— Μὰ δὲν μπορῶ οὔτε νὰ σκεφθῶ πῶς θὰ μείνω μόνη μὲ ἐδῶ μὲ τὰ χρήματα, εἶπε ἡ Λέττυ. "Ἄν τὸ ἤξερα, δὲν ἔφυγα τὴν Τέννι νὰ φύγῃ. Θὰ παρακαλοῦσα τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τάλκοτ νὰ μοῦ κρατήσουν συντροφιά.

Μὰ ὁ σύζυγός της δὲν ἐπιδοκίμασε τὴν ἰδέα της. Τὴν συμβούλεψε νὰ μὴ σκέφτεται πειὰ τὰ χρήματα πού θὰ φρόντιζε νὰ τὰ φυλάξῃ σὲ σίγουρο μέρος.

— "ὦ! ἄφησέ με νὰ τὰ κρύψω ἐγώ, τὸν ἰκέτευσε. Θὰ κρύψω τὰ χρήματα κι' ὄχι τὸ σάκκο... Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει αὐτὸν τὸ σάκκο... Δὲν θὰ τολμοῦσα ποτὲ ν' ἀφήσω τὰ χρήματα μέσα...

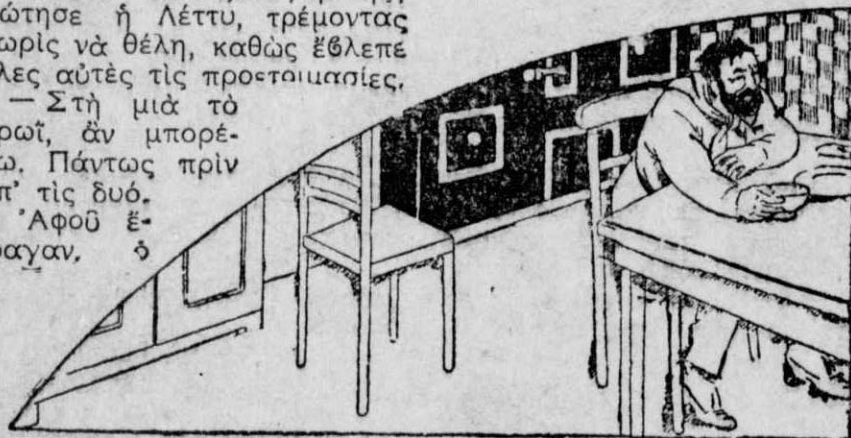
Καὶ, ἀφοῦ τὸν παρακάλεσε νὰνοίξῃ τὸ σάκκο, ἄρχισε νὰ τὸν ἀδειάζῃ μὲ μιά νευρικότητα πού τρώμαξε λίγο τὸν σύζυγό της. Τὴν ἐβοήθησε κατόπιν νὰ κρύψῃ τὰ χρήματα στὸ μέρος πού ἐκεῖνη εἶχε διαλέξει. Γέμισε ὕστερα τὸ σάκκο μὲ παληόχαρτα, πάνω ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔβαλε μερικά χαρτονομίσματα γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν τυχὸν κλέφτη, τὸν ξανάκλεισε κι' ἔβαλε τὸ κλειδί στὴ τσέπη του.

— Νά, ἀγαπημένη μου! φώναξε στὴ γυναῖκα του. "Ἄν κανεὶς κλέφτης ἔρθῃ στὸ σπίτι μας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας μου, νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι θὰ ἐνθουσιαστῇ μόλις βρῇ αὐτὸν τὸ σάκκο στὸ μέρος ὅπου τὸν κρύβω συνήθως, μὲς' στὸ μικρὸ ντουλάπι, πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο μου...

— Πότε θὰ ξαναγυρίσης; ρώτησε ἡ Λέττυ, τρέμοντας χωρὶς νὰ θέλῃ, καθὼς ἔθλεπε ὅλες αὐτὲς τὶς προετοιμασίες.

— Στὴ μιά τὸ πρωῖ, ἂν μπορέσω. Πάντως πρὶν ἀπ' τὶς δύο.

Ἄφοῦ ἔφαγαν, ὁ

Ὁ ἄγνωστος πῆρε μιά καρέκλα καὶ κάθησε μπρὸς στὸ τραπέζι...

Νέντ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνη τὸν συνώδευσε ὡς τὴ πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρόσεχε... Μ' ἀνησυχεῖ πολὺ αὐτὴ ἡ κούρσα σου μιά τέτοια νύχτα...

— Ἡ νύχτα εἶνε βέβαια πολὺ σκοτεινὴ, τῆς ἀπάντησε ὁ Νέντ. Μὰ θὰ ἔχω ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σίγουρα ἄλογα τοῦ Μπρόουν. Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ μένα...

— Θὰ χιονίση, τοῦ ξαναεἶπε ἡ Λέττυ. Νὰ προσέχῃς ὅταν θὰ περνᾶς ἀπὸ τὰ φαράγγια. Ὅταν εἶναι χιονοστρόβιλο, τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνον...

Τὴν βεβαίωσε ὅτι δὲν θὰ χιονίσει πρὶν ξημερῶση καὶ, ἀφοῦ τὴν φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ, ἔφυγε ἀκολουθώντας τὸ δρομᾶκο πού ὡδηγοῦσε στοῦ Μπρόουν, τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν ἀλόγων.

— "ὦ! γιατί εἶμαι τόσο ταραγμένη; ψιθύρισε, ἐνῶ ὁ θόρυβος τῶν βημάτων τοῦ συζύγου της ἔσθυνε μακρὰ. Δὲν φανταζόμουν τὸν ἑαυτὸ μου τόσο δειλό.

Καθὼς ξανάμπαινε μέσα, ἡ πρώτη νιφάδα τοῦ χιονιοῦ πού κατὰ τὸν Νέντ, θάκκαναν τὴν ἐμφάνισί τους τὸ πρωῖ, ἄρχισαν νὰ πέφτουν.

Χρειάστηκε μιά ὥρα γιὰ νὰ ταχτοποιήσῃ τὴν κουζίνα κι' ἐννέα ἡ ὥρα σήμανε πρὶν ἀκόμα μπορέσῃ νὰ ξεκουραστῇ. Ἦταν τόσο ἀπασχολημένη ὡστε δὲν εἶχε προσέξει μὲ πόση δύναμι ὁ ἀέρας φυσοῦσε καὶ πόσο πυκνὸ ἔπεφτε τὸ χιόνι... Μὰ ὅταν πῆγε στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου γιὰ νὰ ρίξῃ μιά ἀκόμα ματιὰ στὴ λεωφόρο, τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη ἀπὸ τὴν δύναμι τῆς καταιγίδας κι' ἀπ' τὸν πελώριο σωρὸ τοῦ χιονιοῦ πού εἶχε μαζευτῇ στὰ σκαλοπάτια.

Ἐκλείσε τὴν πόρτα μὲ τὸ σύρτη, πέρασε τὴν ἀμπάρα καὶ ξαναγύρισε στὸ μικρὸ σαλόνι της, ὅπου ἔκαιγε δυνατὴ φωτιά. Κάθησε κι' ἄρχισε νὰ ράβῃ.

«ὦ! Ἡ παραμονὴ Χριστουγέννων!» σκέφτηκε.

Τὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν, ἀποτελοῦσε τὸ ἰσόγειο μαζὺ μὲ τὴν τραπεζαρία καὶ τὴν κουζίνα. Χρησίμευε συγχρόνως γιὰ σαλόνι καὶ γιὰ γραφεῖο καὶ περιεῖχε ὄχι μόνο τὸ πιάνο της, μὰ καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ συζύγου της. Ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴν μικροσκοπικὴν τραπεζαρία ἀπὸ ἕνα διάδρομο πού ὡδηγοῦσε σὲ μιά πόρτα, ἡ ὁποία ἀνοίγε κατ' εὐθείαν ἔξω. Ἄν καὶ μιά λάμπα φώτιζε αὐτὸ τὸν διάδρομο, ἡ Λέττυ ἀναρώτιόταν γιατί τῆς φαινόταν τόσο σκοτεινὸ, ὅταν ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε στὴν πόρτα πού τὸν ἔκλεινε. Τί μποροῦσε νὰ εἶχε προκαλέσει αὐτὸ τὸν θόρυβο; Ἡ Λέττυ τέντωσε τ' αὐτιά της, μὰ ὁ θόρυβος εἶχε πάψει.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλῆς ἀγωνίας, ἄρχισε νὰ βεβαιώνεται ὅτι τὴν εἶχε ξεγελάσει ὁ φόβος της, ὅταν ἔξαφνα ἕνας δεύτερος κρότος ἀκούστηκε στὴν πόρτα τῆς κουζίνας.

Τρομαγμένη, ἡ Λέττυ προχώρησε καὶ, βάζοντας τὸ χέρι της στὴν κλειδωνιά, ρώτησε ποιὸς εἶνε. Μὰ δὲν ἔλαθε καμμιά ἀπάντησι. Πιο τρομαγμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη σιωπὴ παρὰ ἀπὸ τὸ χτύπημα, τραβήχτηκε πίσω καὶ κατέφυγε στὴν τραπεζαρία. Ἐξαφνα ὁμως μ' ἕναν ἀπέραντο τρόμο ἀκούσε κάποιον νὰ τρανάζῃ δυνατὰ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου, ἡ ὁποία, ἂν κ' ἡ Λέττυ τὴ νόμιζε συρτωμένη, ἀνοίξε ἀπότομα, σὰ νὰ τὴν ἔσπρωξε μιά δυνατὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, ἡ νέα γυναῖκα εἶδε νὰ παρουσιάζεται ἕνας ἄντρας, γεμάτος χιόνια.

Ὁ ἄγνωστος πέταξε τὸν μανδύα πού τὸν τύλιγε κ' ἡ Λέττυ βρέθηκε ἀπέναντι σ' ἕναν ἄνθρωπο πού ἡ ἐμφάνισίς του καὶ τὸ πρόσωπό του τὴν ἔκαναν νὰ χλωμίασῃ ἀπὸ τρόμο.

— Οὐφ! ἔκανε ἐκεῖνος. "Ἀσχημὴ νύχτα, κυρία... Συγχαρῆστε με

Ἡ Λέττυ ἔβγαλε μιά κραυγὴ ἀγωνίας.

γιατί μπήκα μόνος μου μέσα, μα δεν μπορούσα να περιμένω να μ' ανοίξετε... 'Ο άνεμος μ' έσπρωξε κατ' ευθείαν μέσα...

— 'Η πόρτα λοιπόν δεν ήταν κλειστή; ρώτησε η Λέττυ με σβυσμένη φωνή.

— "Όχι και τόσο καλά, απάντησε ο αλήτης, κι' αυτό μ' έκανε να υποθέσω πως είστε φιλόξενοι...

Και τὰ βλέμματά του έπηγαν από τὸ πρόσωπο τῆς Λέττυ στὴ φωτιά πὸν ἔκαιγε στὸ σαλόνι.

— Θέλετε ἄουλο; τὸν ρώτησε ἐκείνη, προσπαθώντας νὰ διώξῃ ἀπὸ τῆ φωνῆ τῆς κάθε ἴχνος φόβου.

— Βέβαια, κυρία. Θέλετε νὰ κλείσω τὴν πόρτα; τῆ ρώτησε μ' εὐγένεια.

— Θὰ τὴν κλείσω ἐγὼ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λέττυ, ἀποφασισμένη νὰ φύγῃ καὶ νὰ σωθῆ μέσα στὴ νύχτα.

Μὰ ἡ χιονοθύελλα πὸν μάνιαζε ἔξω τὴν τρόμαξε καὶ τὴν κράτησε. "Ἐκλείσε τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τὴν κλειδώσῃ. 'Ο ἄγνωστος, τοῦ ὁποῖου τὰ ρούχα ἔσταζαν νερὸ, τὴν κύτταξε μ' ἕνα κυνικὸ χαμόγελο. "Ἐπειτα, χωρὶς νὰ περιμένῃ πρόσκλησί τῆς, μπῆκε στὴν τραπεζαρία, τὴν διέσχισε καὶ τράβηξε πρὸς τὴ φωτιά τῆς κουζίνας.

— "Α! "Α! Μὰ εἶνε καλὰ ἐδῶ! φώναξε. Ξέρετε, κυρία, ὅτι θ' ἀναγκαστῶ νὰ μείνω ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα... Δὲν μπορῶ νὰ φύγω μὲ τέτοια θύελλα!...

"Ἐπειτα ρώτησε:

— Εἰστε μόνη σας, κυρία;

'Ο ἀπότομος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τῆς ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, καθὼς κ' ἡ ματιά μὲ τὴν ὁποία τὴν συνώδευσε, ἔκαναν τὴν Λέττυ ν' ἀναπηδήσῃ.

Ναί, ἦταν μόνη!... Μὰ ἔπρεπε νὰ τ' ὁμολογήσῃ; Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ πῆ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς βρισκόταν στὸ ἀπάνω πάτωμα; 'Ο ἄγνωστος ἀντελήφθη, φαίνεται, τὸν διασταγμὸ τῆς, γιατί τῆς φώναξε τολμηρὰ:

— Δὲν πειράζει, κυρία, ἂν εἰστε μόνη σας... Τόσο τὸ καλύτερο! Δώστε μου μονάχα ἕνα κομμάτι κρέας κρῦο κι' ἕνα φλιτζάνι τσάι καὶ θὰ συνεννοηθοῦμε περίφημα.

— Περιμένω τὸν σύζυγό μου ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ στὴν ἄλλη, βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Λέττυ.

Κι' ἐπειδὴ τῆς φάνηκε ὅτι ἡ στάσις τοῦ ἀγνώστου ἄλλαξε μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε ξαφνικὰ ὕφος ἱκανοποιημένο καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, φωνάζοντας: Να! Μοῦ φαίνεται πὸς ἔρχεται!...

Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ καὶ ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ πάρῃ τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὰ εἶχε βάλει καὶ νὰ τὰ μεταφέρῃ σ' ἕνα κρυψώνα πὸ σίγουρο.

«'Αν μπορούσα νὰ τὰ κρύψω κάτω ἀπ' τὴν ποδιά μου, ἔλεγε μέσα τῆς, θὰ τὰ πετοῦσα ἔξω, στὸ σωρὸ τοῦ χιονιοῦ, μπρὸς στὴν πόρτα. 'Ἐκεῖ θὰ ἦσαν πὸ σίγουρα!»

Καὶ, ὀρμώντας μέσα στὸ σαλόνι, ἔκανε πὸς ξεκρεμάει ἕνα σάλι πὸν κρεμόταν μπρὸς σὲ μιά βιβλιοθήκη. Μὰ συγχρόνως πῆρε τὰ χρήματα πὸν τᾶχε κρύψει ἀνάμεσα ἀπ' τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης αὐτῆς καὶ τᾶβαλε κάτω ἀπ' τὴν ποδιά τῆς. 'Ο ἄγνωστος δὲν τὴν εἶχε παρακολουθήσει. "Ἐτσι μπόρεσε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ, προβάλλοντας ἔξω, νὰ κἀνῃ πὸς φωνάζῃ τὸν σύζυγό τῆς.

'Η πονηριά τῆς πέτυχε. Πέταξε τὰ χρήματα σ' ἕνα μέρος ὅπου ἡ νιφάδες πὸν ἔξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν θὰ τὰ σκέπαζαν σὲ λίγο ἐντελῶς καὶ, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ τῆς πὸν θαρραλέο, τώρα πὸν τὰ χρήματα δὲν ἦσαν πειὰ στὸ σπίτι, ξαναγύρισε ἀργὰ, λέγοντας πὸς εἶχε γελαστῆ καὶ ἦταν ὁ ἄνεμος κι' ὄχι ὁ σύζυγός τῆς.

'Ο ἄγνωστος γέλασε δυνατὰ καὶ, ὅταν ἡ Λέττυ τὸν σερβίρισε γιὰ νὰ φάῃ, πῆρε μιά καρέκλα καὶ κάθησε μπρὸς στὸ τραπέζι μουρμουρίζοντας μ' εὐχαρίστησι.

'Ἐνῶ ἐκείνος ἔτρωγε, ἡ Λέττυ πῆγε στὸ παράθυρο πὸν ἔβλεπε στὸ πὸν γειτονι-

— Τὰ λεφτά! Τὰ λεφτά! φώναξε ὁ μαῦρος.

κὸ σπίτι κι' ἀνασηκώνοντας τὴν κουρτίνα κύτταξε ἔξω. Δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ χιόνια πὸν στροβιλιζόντουσαν. Δὲν ἦταν δυνατόν οὔτε νὰ δῆ τοὺς γειτόνους τῆς, οὔτε αὐτοὶ νὰ τὴν ἴδουν. "Αν φώναζε, δὲν θ' ἄκουγαν τὶς κραυγές τῆς.

— Δὲν ἔχω πειὰ ἐλπίδα παρὰ μόνο στὸ Θεό! ψιθύρισε καθὼς ἄφηνε τὸ παράθυρο.

'Η ὥρα ἦταν πειὰ δέκα καὶ μισή...

— Τελειώσατε; ρώτησε τὸν ἄγνωστο.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνος. Τώρα θὰ πάω νὰ πλύνω τὰ πιάτα πὸν σὰς λέρωσα.

Καὶ τράβηξε γιὰ τὴν κουζίνα.

'Η Λέττυ θυμήθηκε τότε τὸ ρεβόλβερ πὸν ὁ σύζυγός τῆς φύλαγε στὸ γραφεῖο του. "ὦ! γιατί νὰ μὴ τὸ θυμῆθῃ ἡ ῥίτερα;... Μ' ἕνα συναίσθημα χαρᾶς, πῆγε στὸ σαλόνι, πλησίασε στὸ γραφεῖο κι' ἔχωσε τὸ χέρι τῆς μέσα στὸ συρτάρι. Μὰ τὸ ἔβγαλε ἀδειανό... 'Ο Νέντ εἶχε πάρει τὸ περιστροφὸ του. Τότε σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα ἀπελπισμένη.

'Απὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμενε νὰ δῆ τὸν ἄγνωστο νὰ παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον τῆς.

Μὰ ἔξαφνα ἀνοίξε, ὄχι ἡ πόρτα αὐτῆ, μὰ ἡ πόρτα τοῦ προθαλάμου.

'Ἐνας ἄλλος ἄνθρωπος μπῆκε μέσα μ' ἕνα παρουσιαστικὸ τόσο ἄγριο, ὥστε ἡ Λέττυ ἔβγαλε μιά κραυγὴ ἀγωνίας.

'Ο νεοφερμένος ἦταν ἕνας μαῦρος μὲ κορμοστασιά δυνατὴ καὶ μὲ ἔκφρασι ἀπειλητικὴ.

— Τὰ λεφτά! Τὰ λεφτά! φώναξε.

— Λεπτὰ θέλετε; τραύλισε ἡ Λέττυ. Νὰ τὸ πορτοφόλι μου, νὰ τὰ δαχτυλίδια μου, νὰ τὸ ρολοῖ μου!... Πάρτε τὰ καὶ φευγάτε...

— Φύλαξε αὐτὰ τὰ παλιοπράγματα! μούγκρισε ὁ ἄθλιος. Θέλω τὰ λεφτά πὸν φυλάει ὁ ἄντρας σας... "Ἐχετ' ἐδῶ εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια... Δεῖξε μου πὸν εἶνε;

— Μὰ δὲν ἔχουμε δῶ ἕνα τέτοιο ποσόν! φώναξε ἡ νέα γυναῖκα. Φαντάζεστε ὅτι ὁ ἄντρας μου θὰ μ' ἄφηνε μόνη ἐδῶ μὲ εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια;...

'Ο μαῦρος ὅμως βλαστήμησε καὶ οὐρλιαξε:

— Τὰ χρήματα εἶνε κρυμμένα ἐδῶ! Κύτταξες πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία ὅταν μπῆκα ἐδῶ μέσα, πρόσθεσε τραβώντας τοὺς τᾶμους ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη καὶ πετώντας τοὺς στὸ πάτωμα. Εἶμαι βέβαιος πὸς εἶνε πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία.

Μὰ ἀντελήφθη σὲ λίγο πὸς τὰ ψαξιμάτα του πῆγαιναν χαμένα. Παρατώντας τὴ βιβλιοθήκη, ἔσπρωξε τὰ βιβλία μὲ τὸ πόδι του, ἄρπαξε τὴν Λέττυ ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν τίναξε, ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικά του ἔπαιρναν μιά ἐγκληματικὴ ἔκφρασι.

— Πὸν εἶνε τὰ λεφτά! φώναξε σφυριχτὰ. "Αλλοῶς, ἀλλοῖμόν σου!

Καὶ ὕψωσε τὴ γροθιά του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν Λέττυ. "Ἐκείνη σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα, νομίζοντας πὸς τὸ τέλος τῆς εἶχε φτάσει, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὸν πρῶτο ἄγνωστο, τὸν λευκὸ, νὰ ὀρμᾷ στὸ σαλόνι καὶ νὰ χτυπᾷ μὲ τὸ χοντρὸ ραβδί του τὸν μαῦρο, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε κάτω.

'Ο ἄνθρωπος πὸν ἦταν ἐπὶ τόση ὥρα ὁ φόβος τῆς, εἶχε γίνει ὁ προστάτης τῆς τῆ στιγμὴ τοῦ κινδύνου. "Ἤ Λέττυ λιποθύμησε... "Ὅταν συνῆλθε, εἶδε τὸν αλήτη, τὸν σωτήρα τῆς, σκυμμένον πάνω ἀπ' τὸ μαῦρο.

— Κυρία, τῆς εἶπε μὲ ὕφος ταπεινὸ, μοῦ φαίνεται πὸς αὐτὸ τὸ παλιόμουτρο πέθανε...

Καὶ ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὸ κορμὶ τοῦ μαῦρου...

— "ὦ! ὄχι! "Ὅχι! φώναξε ἡ Λέττυ. Θὰ ἦταν φριχτό...

— Καὶ ὅμως πέθανε! ξαναεἶπε ὁ αλήτης. Δὲν μπορούσα νὰ δῶ ἕνα μαῦρο νὰ τρομοκρατῆ μιά κυρία σὰν ἐσὰς... Θέλετε νὰ τὸν πετάξω ἔξω;...

— "Ὑς βεβαιωθοῦμε πρῶτα ὅτι δὲν ἀναπνέει πειὰ...

Καὶ μὴ ξέροντας

(Συνέχ. στὴ σελίδα 54).

Εἶδε τὸν λευκὸ νὰ ὀρμᾷ στὸ σαλόνι μὲ τὸ χοντρὸ ραβδί του...

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

στη μέση του δρόμου, μακριά, κοντά σε μία μικρή γέφυρα. Ήταν κάτι σαν ένα στενόμακρο πανέρι... Μέσα στο πανέρι ήταν κάτι άσπρο, άκαθόριστο...

— Σπάσου! φώναξε στον οδηγό. Δεν βλέπεις;...

Εκεί, μπροστά τους, λίγο πιο πέρα από το θωρακισμένο αυτοκίνητο ήταν ένα στενόμακρο πανέρι, στη μέση του ορόμου. Μέσα στο πανέρι ήταν ένα παιδάκι!

Το παιδάκι ήταν ώμορφο, ήσυχο, χαριτωμένο. Ήταν παιδί Ευρωπαίων...

— Περίεργο!... ψιθύρισε ο Μπράγιαν. Μοιάζει σαν το Θείο Βρέφος...

Κι' έκανε το σταυρό του. Ο σι, πτώτης, σαστισμένος, έσκυψε το κεφάλι και το προσκύνησε. Ο υπολοχαγός Χόμς δεν μιλούσε. Από τα μάτια του πώς κυλούσαν δάκρυα.

— Και τώρα;... ρώτησε πάλι ο Μπράγιαν. Τι θα κάνουμε; Ο υπολοχαγός Χόμς σηκώθηκε δίχως να ξέρη τί να κάνει.

— Νά σε πάρη η όργη, Μπράγιαν! φώναξε, ξεσπώντας στο λοχία. Δεν βλέπεις ότι οι άγγλοι παράτησαν στη μέση του δρόμου αυτό το παιδάκι;... Ποιος ξέρει τι έκαναν στους γονείς του!... Δεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι, εδώ πέρα!... Πρέπει να το πάρουμε στις καλόγρηες της Σίντρας...

Και σκύβοντας πήρε το πανέρι στα χέρια του. Αυτό το στενόμακρο πανέρι ήταν μία μικρή πλεχτή κούνια...

— Θα γυρίσουμε λοιπόν πίσω; ψιθύρισε ο Μπράγιαν.

— Μά βέβαια! Έσύ, στη θέσι μου, τί θα έκανες;

— Τό ίδιο, κύριε υπολοχαγέ!... Τί άλλο μπορούσα να κάνω; Έπειτα, είναι νύχτα Χριστουγέννων... Σαν άποψε γεννήθηκε ο Χριστός... Κι' αυτό τώρα το μωρό... Που θρέθηκε ξαφνικά μπροστά μας... Θα έλεγε κανείς πως είναι...

Κι' ο Μπράγιαν σαστισμένος δεν τόλμησε ν' άποτελειώση τη φράσι του.

Ο υπολοχαγός Χόμς γύρισε στο αυτοκίνητο. Οι Άγγλοι τ' άχασαν κι' αυτοί μπροστά σ' εκείνο το μυστηριώδες παιδί. Γονάτισαν μπροστά του, έκαναν το σταυρό τους και το προσκύνησαν. Εκείνο τους κύτταζε και χαμογελούσε...

— Έμπρός!... Δρόμο για την Σίντρα!... φώναξε ο Χόμς. Πρέπει να πάρουμε πρώτα στο μοναστήρι...

Το θωρακισμένο αυτοκίνητο έκοψε λοξά από την γέφυρα και κατηφόρησε προς την Σίντρα.

— Τό νού σας!... είπεν ο Μπράγιαν στους στρατιώτες. Νά μη ρίξη κανεις ούτε μία σφαίρα, για να μη τ' τρομάξουμε...

Τά εξημερώματα οι Άγγλοι έφτασαν στο μοναστήρι. Παρέδωσαν το παιδάκι στις καλόγρηες και τράβηξαν για να κάψουν την Βεντάσσα, την σφηκοφωλιά των Ίνδων. Μά όταν έφθασαν εκεί πέρα, τ' χωριό ήταν άδειο!...

Τόν μόνο Ίνδο που θρήκαν ήταν ένας γέρος φακίρης... Οι Άγγλοι τότε κατάλαβαν τ' τέχνασμα των Ίνδων. Είχαν κλέψει ένα παιδί, από τούς λευκούς και τ' είχαν θάλει στη μέση του δρόμου για να καθυστερήσουν τ' θωρακισμένο αυτοκίνητο. Οι Άγγλοι έτσι, ή θα γύριζαν στο φυλάκειο ή θα τραβούσαν για τ' μοναστήρι. Μά σ' αυτό τ' μεταξύ οι Ίνδοι θα πρόφταιναν ν' άδειάσουν τ' χωριό τους... Κι' έτσι έγινε. Οι Άγγλοι ώστόσο δεν λυπήθηκαν. Είχαν περάσει μία παράξενη Χριστουγεννιάτικη νύχτα...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΛΕΩΦΟΡΟ ΤΟΥ ΜΠΩΣΑΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

τί κάνει, έσκυψε και κύτταζε τ' γυαλωμένα πειά μάτια του άγνωστου. Έξαφνα έγινε πελιδνή και τραθήχτηκε πίσω, τρέμοντας σύγκορμη. Ο άλήτης ξαφνιασμένος την είδε κατόπιν να σκύθη πάλι, νάνοιγη τ' τουκάμισο του μαύρου και να κυττάη τ' δέρμα του. Ήταν λευκό!

— Ω Θεέ μου! Θεέ μου! ώλόλυξε ή νέα γυναίκα. Και κύτταξε άπληστα τ' χαρακτηριστικά τ' νεκρού.

Άμέσως τότε τράβηξε την περρούκα που σκέπαζε τ' κεφάλι του και, βλέποντας τ' ξανθά μαλλιά που έκρυβε, έθγαλε μία διαπεραστική κραυγή.

Είχε άναγνωρίσει στο νεκρό μαύρο τόν σύζυγό της!

...Ανακάλυψαν άργότερα ότι ο Νέντ είχε καταστρώσει λεπτομερώς από μήνες τ' σχέδιο αυτής της ληστείας και, χωρίς την παρουσία του άλήτου στο σπίτι του, τ' κόλπο του θα πετύχαινε και δεν θα τόν άνακάλυπτε κανείς, ούτε ή ίδια ή γυναίκα του. Δεν έμαθαν όμως ποτέ άν ο άλήτης τόν σκότωσε από συμπάθεια προς την άνυπεράσπιστη γυναίκα ή από λύσσα γιατί είχε ματαιώσει τ' δικά του σχέδια.

ΚΑΘΡΗΝ ΓΚΡΗΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

— Σε πόση άπόστασι θρισκόμαστε άπ' τή γή;

— Σε άπόστασι είκοσι δισεκατομμυρίων λευγών!

— Διάβολε! φώναξε ο Ζιλλό. Δεν θά μπορεσω να ξαναγυρίσω άποψε για να προφτάσω τ' Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν στη λεσ, μας.

— Μήν ανησυχείς... Θα σάς ήταν δυσάρεστο να γιορτάσετε τ' Χριστουγεννα με την συντροφιά μας;...

— Πώς, εκανε ο Ζιλλό, γιορτάζετε και σεις τ' Χριστουγεννα;

— Α! περήφανε άνθρωπε τής γής, φαντάζεσαι ότι ο Ίησους έγινε ανθρωπος για σάς μόνο;

Ο άεροπόρος κατάλαβε πόσο λογική ήταν ή παρατήρησις αυτή κι' άκολούθησε τόν βασιλέα Κουζ στο παλάτι, όπου τον παρουσίασε στην ώραια σύζυγό του, βασίλισσα Σά και στα 28 παιδιά του που ησαν τ' ενα ώραιότερο από τ' άλλο. Κάθησαν κατόπιν στο τραπέζι κι' ο Ζιλλό έφαγε φαγητά έξαιρετικά νόστιμα, κι' άγνωστα έντελώς καθώς και πιοτά, που θύμιζαν τ' νέκταρ των Όλυμπίων. Ένώ έτρωγαν, ο Κουζ του μιλούσε για τις συνήθειες των κατοίκων τής Αφροδίτης. Σ' αυτό τ' εύλογημένο άστρο, δεν ύπήρχαν ούτε πλούσιοι, ούτε φτωχοί, άγνοούσαν τόν πόλεμο και τις άρρώστειες κ' οι άνθρωποι ησαν ύποδειγματα άρετής. Τό έγκλημα δεν ύπήρχε, ούτε ψεμα, ούτε δικαστήρια, ουτε φυλακές, ούτε και στρατός.

Άφού έφαγαν, ο Κουζ ώδήγησε τόν ξένο του στο άεροπλάνο του και, άφου τόν άποχαιρέτησε με συγκίνηση, ο άεροπόρος μπήκε μέσα και ξεκίνησε, ξαναγυρίζοντας πάλι στη γή...

Όταν τ' άεροπλάνο προσγειώθηκε πάλι στο Μπουρζέ, οι άλλοι άεροπόροι έτρεξαν και θρήκαν τόν Ζιλλό μισοαναίσθητο.

— Άγαπητό μου παιδί! τ' φώναξε ο τρομερός συνταγματάρχης. Τι έκανες;... Τι τρέλλα!

— Π; έκανε ο Ζιλλό συνεργόμενος.

— Κατέρριψες μ' ένα άεροπλάνο άγνωστό σου τ' ρεκόρ σέ ύψος. Έφτασες τις 14.000 μέτρα!

Ο Ζιλλό μεταφέρθηκε θριαμβευτικά στην λέσχη, όπου συνέχισαν την έορτή προς τιμήν τ' νέου άσσου τής άεροπορίας, ο όποιος δεν πιστευε άκόμα πως τ' ταξίδι στην Αφροδίτη ήταν όνειρο.

Πάντως από εκείνη την ήμέρα, κέρδισε την εύνοια τ' συνταγματάρχου Μωκλαϊρ και σε λίγο καιρό παντρεύτηκε και την δεσποινίδα Σεσίλ.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ"

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

«Φόξ» με αυτό τ' όνομα, όλοι χαμογελούσαν ειρωνικά και τής έδειχναν την πόρτα. Η Μάριον Ιητούρας τότε συλλογίσθηκε ότι έπρεπε να πάρη ένα ψευδώνυμο και τ' άπεφάσισε με τις έξης σκέψεις:

— Ποιος μπορεί να μ' έμποδίση ν' αλλάξω τ' όνομά μου; Κανείς. Άς παρω λοιπόν ένα από τ' πιο άριστοκρατικά όνόματα τής Άμερικής. Από σήμερα θα λέγωμαι Νταϊβις, Μάριον Νταϊβις!...

Κι' έτσι εκανε. Τις ίδιες άλλωστε δυσκολίες συνάντησε κι' ή Τζιν Χάρλοου, ή γόησσα με τ' πλατινένια μαλλιά. Τό πραγματικό της όνομα είναι Τζιν Κάρπεντερ. Μά, ο σκινοθέτης της γρήγορα της έδωσε να καταλάβη ότι δεν της ταιριαζε αυτό τ' όνομα. Η Τζιν τότε άνέθεσε στην γκουβερνάντα της να της θρή ένα ώμορφο όνομα.

— Η μητέρα μου, πριν παντρευτή, λεγόταν Χάρλοου... τής άπάντησε εκείνη.

— Λαμπρά! εκανε ή Τζιν Κάρπεντερ. Μου άρέσει αυτό τ' όνομα. Σ τ' έξης θα με λένε Τζιν Χάρλοου!...

Η Μαίρη Πίκφορντ πάλι λέγεται Μαρία Σμίθ κ' ή Λωρέτα Γιούγκ λέγεται Γκραϊτχεν Γιόγκ.

Η Τζόαν Κράουφορντ έχει ένα πολύ παράξενο γαλλικό όνομα. Την λένε Λουσίλ λέ Συέρ. Την Ζαννέτ Γκαϊόνορ την έλεγαν άλλοτε Λάουρα Γκαϊνερ, με τ' όνομα αυτό δεν ταιριαζε με τ' γλυκειά και άθώα προικωπικότητά της. Γι' αυτό πήρε ψευδώνυμο.

Η Λούπε Βελέζ τέλος στο πιστοποιητικό τής γεννήσεως της άναφέρεται ως Μαρία Γκουανταλούπε Βελέζ!

Δ. ΜΟΝΤΓΟΚΜΜΕΡΥ